ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΙΓΟ ΦΩΣ

γεμίτο γλύκι κι μυστήριο ἔπεφτε ἀπὸ τοὺς πολύχρωμους φεγγίτες τοῦ θόλου μέσα στὸν ναό. Εἶχε τελειώσει ὁ ἑσπερινός, εἶχε ἀδειάσει ὁ νιός, κι' ἀπόμειναν λίγοι, οἱ καλεσμένοι, νάκούσουν τὸν τεχνίτη ποῦ ψηλὰ ἀπὸ τὸν γυναικωνίτη, εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν τέχνη του σὲ φωνὲς γλυκειὲς σὰν τἀηδονιοῦ τὸ λάλημα, καὶ σὲ φωνὲς βαρειὲς σὰν τῆς τρικυμίας τὸ βούϊσμα καὶ σὲ φωνὲς ἀπαλὲς σὰν τὸ χάϊδεμα τῆς αὔρας.

Καὶ σκορπισμένοι μέσα στὸν εὐρύχωρο ναὸ, μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, χωρὶς σχεδὸν νὰ βλέπουν καὶ νὰ βλέπουνται, ἄφηναν τὴν ψυχή τους νὰ λούζεται στῆς μελωδίας τὰ κύματα ποῦ ἐσκορπιόντουσαν ἀστείρευτα ψηλὰ ἀπὸ τὸν γυναικωνίτη.

Νέα τέχνη ἔφερνε ὁ Τεχνίτης. Νέα τέχνη γιὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίασε τὶς νύχτες του καὶ τὶς μελέτες του καὶ τὴ σκέψι του. Νέους ὁρίζοντες ὀνειροπολοῦσε νὰ νοίξῃ. Καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἐκάλεσε ἐκεῖ, νὰ τὸν ἀκούσουν, νὰ τὸν κρίνουν, νὰ τοῦ 'ποῦν ἂν ἐπέτυχε στὴν ἀγῶνά του.

Καὶ τὸν ἄκουγαν ὅλοι μὲ προσοχὴ καὶ μ' εὐλάβεια. Κ' ἕνας μονάχα εἶχε σφαλίσει ταύτιά του μὲ τὸν κηρὸν τοῦ συμφέροντος κ' ἐκοίταζε τὴν δουλειά του—ἕνας μονάχα, ὁ ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ, ἐκεῖνος ποῦ ἔπρεπε νὰ προσέχῃ περισσότερο, ἀφοῦ ἐκείνου ἡ κρίσις ὅσον καὶ ἂν ἦταν ἄξεστη καὶ βίαυση καὶ ἀσεβὴς, θὰ ἐβάρυνε περισσότεροστὴν ζυγαριὰ καὶ θἀποφάσιζε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Τεχνίτη. Γιὰ ἐκεῖνον ἴσως νἄγινε καὶ ὅλ' ἡ ἱστορί' αὐτή, στὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ἦσαν δικασταὶ χωρὶς ψῆφο.

Ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσεχε. Μπροστὰ στὸ παιγγάρι, στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, ἐμετροῦσε τὴν πούλησι, κ' ἔδενε σὲ χαρτούτσια τὶς δεκάρες ποῦ ἐτράβηξε μέσα στὸν δίσκο σὰν μαγνήτης τῆς Θρησκείας ἡ ἐκμετάλλευσις.

Ὁ καϋμένος ὁ Τεχνίτης! Πόσοι σὰν κι' αὐτὸν δὲν ἀγωνίζονται τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, κι' ὅμως τοὺς κρίνουν ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν σφαλισμένα ταύτιά τους μὲ τὸν κηρὸν τοῦ συμφέροντος καὶ φροντίζουν μόνον δεκάρες νὰ μετρᾶνε καὶ χαρτούτσια νὰ δένουνε!..

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ

ἐγύρισε ὁ κ. Τρουφριὲ στὸ Παρίσι, ὀλίγον τι ἐξελληνισμένος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Κλαρετῆ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἑταῖρόν του μὲ διθυραμβικὰς τυμπανοκρουσίας.

Ὁ κ. Τρουφριὲ—τὸν λόγον ἔχει ὁ κ. Κλαρετῆ—νοσταλγεῖ τὰς «πορτοκαλλέας τῆς Ἀττικῆς» ἐνῷ, ὡς εἶνε γνωστὸν, μόνον τὴν ἑκατοντάδραχμον ἡμερησίαν ἀποζημίωσιν τὴν ὁποίαν ἐτραβοῦσε θὰ νοσταλγῇ ὁ εὐγενὴς Γαλάτης.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Κλαρετῆ, τὴν ἐπίσης ἀξιόπιστον, τόσον εἶχεν ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς... καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιχορήγησιν, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν ἔκανε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ παρὰ νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Τετοιο θέαμα δὲν τὸ εἶδαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι μόνον τὸ ψηλὸ στακτί καπέλλο τοῦ ὑμνητοῦ τῆς σημαίας μας ἐκαμάρωναν περιφερόμενον ἐφ' ἁμάξης ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως στὸ βράδυ.

Ἂν ὁ κ. Τρουφριὲ ἀπήγγειλε τὰ ἐξ ἁμάξης γιὰ τὴν ἀνησίαν μας, ἄλλος ὁ λόγος.

Ἂν δὲν εἶνε αὐτὸ καθολοκληρίαν σωστὸ, δὲν πειράζει. Ἀρκεῖ ὁ κ. Κλαρετῆ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ μᾶς ξαναστείλῃ τὸν κ. Τρουφριὲ, γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία να γράψῃ δεύτερον ἐνθουσιῶδες ἄρθρον γιὰ τὴν δευτέραν ἐπιστροφήν του.

Μπρέ, γι' Ἀβδηρῖτες μᾶς ἔχουν πάρει, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουμε!

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

προσεχῶς νὰ χειροτονηθῇ ἐπισήμως ἕνας ποιητὴς, κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐχειροτονοῦντο τὸν μεσαιῶνα οἱ ἱππόται.

Ἕνας κύριος, Χατζηγιανάκογλους ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἦλθεν ἐδῶ ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, ἀποσταλεὶς ἀπὸ κάποιο μυστικὸ κομιτᾶτο, γιὰ νἀναγκηρύξῃ πρῶτον ποιητήν μας, ποιητὴν δηλ. τῶν ποιητῶν, τὸν κ. Βαρλέντην.

Ἡ ἀνακήρυξις θὰ γίνῃ διὰ τῆς μεθόδου τῆς Γραμματολογίας. Ὁ κ. Χατζηποιητόγλους θὰ ἐκδώσῃ γραμματολογίαν τῶν συγχρόνων ποιητῶν, ὁ κ. Βαρλέντης θἀνακηρυχθῇ ἀρχιποιητὴς καὶ τὰ Ἐθνικὰ χρεώγραφα θὰ ξαναπάρουν τὴν πρώτη θέσι στὰ Εὐρωπαϊκὰ Χρηματιστήρια.

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

ριγμένο στὸ γραμματοκιβώτιόν μας τὸ μενοῦ ἑνὸς πατριωτικοῦ γεύματος τὸ ὁποῖον παρέθεσαν μερικοὶ γνωστοὶ Βουλγαροφάγοι πατριῶται προχθὲς στὴν Κολοκυθοῦ.

Τὸ μενοῦ περιεῖχε τὰ ἑξῆς ὀρεκτικώτατα φαγητά:

Σοῦπα ἀπὸ πατριωτικὰ δάκρυα

Τούρκους ψητοὺς ἀλὰ παλλικάρι

Βουλγάρους κοκκινιστοὺς μὲ πατάτες

Σαλάτα ἀπὸ ἐθνικὰ τραγούδια.

Τὸ μενοῦ συνοδεύεται κι' ἀπὸ τὸ σημείωμα ὅτι γιὰ τὸ γλέντι αὐτὸ οἱ πατριῶτες δὲν ἐπλήρωσαν πεντάρα.

ΟΣΟΙ

δὲν εὐτύχησαν νὰ θαυμάσουν τὸν «Ὀθέλλον» στὴν ἔκθεσιν τῆς Χαλκίδος, θὰ εὐτυχήσουν νὰ τὸν θαυμάσουν στὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου ὅπου ἡ καλλιτέχνις του ὁ. Λουκρητία Παντολέωντος τὸν ἐξέθετε.

Καὶ πρέπει ὅλες οἱ Ἀθῆνες νὰ ἰδοῦν τὸ ἀριστοτέχνημα αὐτὸ, θαῦμα τεχνῆς καὶ ὑπομονῆς, καὶ νὰ θαυμάσουν μίαν ὁμόφυλόν τους ἡ ὁποία κατώρθωσε μὲ τὸ μετάξι ν' ἀναπαραστήσῃ ἐπάνω στὸ ὕφασμα τὴν ὡραιοτέραν σκηνὴν τῆς Σαιξπηρείου τραγῳδίας.

Τόσην ζωὴν καὶ τόσην εὐμορφιὰ ἔχει τὸ ἀληθινὸ αὐτὸ ἀριστοτέχνημα ὥστε εἶνε κρῖμα ἡ ὁ Παντολέοντος νὰ μὴν ἐνθαρρυνθῇ πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἐργασίας της, ἂν ἐννοεῖται μὲ τὸ πρῶτον ἔργον της, τὸν «Ὀθέλλον», δὲν ἔφθασε εἰς τὴν τελειότητα.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ

πολιτικῆς τίποτε; Καλὲ, δὲν βαρυέστε! Ὅταν Ὑπουργικοὶ βουλευταὶ φέρουν ἔνστασιν ἀπαρτίας καὶ κωλυσιεργοῦν, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεται κουβέντα καὶ μὲ τόση ζέστη μάλιστα;

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (5)

Η. G WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

— Ἔτσι ἔπεπε νὰ κάμω, εἶπε μὲ ἀπέλπιδα τόνον. Κατόπιν ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὴν σταλν.

Οὐρανοί! Πῶς ἐφώναζε γοερῶς μέσα μου ἡ ἀνθρωπίνη ἀγωνία. Ἀγαποῦσα τὴν Δέλιαν. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκα τρόπον νὰ τὸ ἐκδηλώσω—τόσον βαθειὰ εἶχα ὀστρακωθῆ μὲ τὸν ἐπίκτητον ἑαυτόν μου.

— Χαίρετε!—εἶπα ἐπὶ τέλους παρακολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπομακρυνομένην μορφήν της.

Πόσον ἐμίσησα τὸν ἑαυτόν μου, ἐνῷ ἔκαμνα ἔτσι. Ἀφοῦ ἐκείνη ἐξηφανίσθη, ἐπανελαβα ἐγὼ ὡς ἐν ὀνείρῳ: «Χαίρετε!» ρίπτων βλέμμα ἀπελπισίας ὁλόγυρά μου. Τότε μ' ἓν εἶδος καρδιαλγοῦς λυγμοῦ, ἔπληξα μὲ τοὺς συνεσφιγμένους γρόθους μου τὸν ἀέρα, ἐστηρίχθην κλονιζόμενος εἰς τὸ ὑπόβαθρον ἑνὸς πτερωτοῦ ἀγάλματος. ἔθαψα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τοὺς βραχίονάς μου, κ' ἔκαμα τοὺς ὤμους ν' ἀνατηκωθοῦν σπασμωδικῶς.

Κάτι τι μέσα μου ἔλεγε «Γάϊδαρε!» ἐνῷ ἔκαμνα αὐτὰς τὰς κινήσεις. (Μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπεισα τὸν ἀστυφύλακα τοῦ Μουσείου, ὅστις προσελκύσθη ὑπὸ τοῦ ἀγωνιώδους λυγμοῦ μου, πῶς δὲν ἤμουν μεθυσμένος, ἀλλ' ἁπλῶς ἔπαθα ἀπὸ παροδικὴν ἀδιαθεσιαν).

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη λύπη δὲν ἔσχυσε νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸ πεπρωμένον μου. Τὸ βλέπω, ὁ καθένας τὸ βλέπει· γίνομαι θεατρικώτερος ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Καὶ κανένας ἄλλος δὲν ἀντιλαμβάνεται ὀδυνηρότερον ἀπὸ ἐμὲ τὴν οἰκτρὰν ἠλιθιότητα τῶν θεατρικῶν τρόπων. Ὁ καλὸς, νευρικὸς, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστος Ε. Κ. Κῶμμινς ἐξαφανίζεται. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν σώσω. Παρατύρομαι σὰν τὸ μαραμμένο φτερὸ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τοῦ Μαρτίου. Καὶ ὁ ῥάφτης μου ἀκόμα μπαίνει μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ἀταξίας μου Ἔχει ἐξαιρετικὴν ἀντίληψιν τοῦ τί ταιριάζει στὸν καθένα. Ἐδοκίμασα νὰ τοῦ παραγγείλω μιὰ θαμπὴ σταχτερὴ φορεσιὰ γι' αὐτὴ τὴν ἄνοιξι, καὶ αὐτὸς μ' ἐφόρτωσε μὲ μίαν στιλπνοκύανον, βλέπω δὲ πῶς ἔβαλε κορδέλλα στὴ ῥαφὴ τοῦ πανταλονιοῦ τῆς ἐπισήμου μαύρης ἐνδυμασίας μου. Ὁ κουρεύς μου ἐπιμένει νὰ μοῦ κάνῃ σγουρὰ τὰ μαλλιά μου

Ἄρχισα νὰ ἔχω στενὰς σχέσεις μὲ ἠθοποιούς. Τοὺς ἀποτροπιάζομαι, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν συντροφιὰν των μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ ὅτι δὲν μὲ κυττάζει περίεργα ὁ κόσμος. Ἡ κουβέντα των μοῦ κολλᾷ τὸ μολυσμά της. Παρατηρῶ μιὰν αὔξουσαν τάσιν πρὸς τὴν δραματικὴν βραχυλογίαν, πρὸς τὶς πτῶλες καὶ τὰ ἀποσιωπητικὰ στὸ γράψιμό μου, πρὸς στίξιν μὲ τσακίσματα καὶ ὑποκλίσεις. Τὸ παρετήρησε καὶ ὁ Μπάρναμπης. Ἐπρόσβαλα τὸν Οὐέμπλη μὲ τὸν νὰ τὸν φωνάζω «Φιλτατε νεκνία!» χθές. Φοβοῦμαι τὸ τέλος, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἀποφύγω.

Τὸ γεγονὸς εἶνε, πῶς ἐκιβδηλοποιήθην. Ἀφοῦ ἔζησα ζωὴ σταχτερὴ καὶ μοναχικὴ καθ' ὅλην μου τὴν νεότητα, ἐπῆγα εἰς τὸ θέατρον ὡς λεπτὸν σκιαγράφημα ἀνθρώπου, κάτι τι μὲ ὠχρὰ χρώματα καὶ ἀμυδρὰς γραμμάς. Ὁ χτυπητὸς χρωματισμός των μ' ἔσβυσε καθ' ὁλοκληρίαν. Ὁ κόσμος τὸ λησμονεῖ πότον ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεως, ἡ μέθοδος τῶν κινήσεων εἶνε ζήτημα κολλητικότητος. Ἤκουσα ἄλλοτε διὰ τοὺς σκηνοπλήκτους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐνόμιζα αὐτὸ ὡς ἁπλοῦν σχῆμα λόγου. Καὶ μιλοῦσα γι' αὐτὸ ἀστειευόμενος, ὅτι τάχα ἦτον ἀσθένεια. Δὲν εἶνε ὅμως ἀστεῖον. Εἶνε ἀσθένεια. Καὶ τὴν ἄσπαξα ἄτχημα! Βαθειὰ μέσα μου διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς ἀδικίας ποῦ ἔ-

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΜΗ

ΟΙ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Νουμᾶ»

Προσθέτω κ' ἐγὼ κἄτι εἰς ὅσα περὶ τῶν Κινέζων τῆς ἐν Ζαπτείῳ Διεθνοῦς Κατεργαριᾶς εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγράψατε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους ζωγράφους μας, διηγεῖτο προχθὲς εἰς φιλικὸν κύκλον κἄτι ποὺ τοῦ συνέβη εἰς τὴν τελευταίαν Παγκόσμιον Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Ἐστάθηκε μ' ἕναν φίλον του πρὸ μιᾶς ὁμάδος Ζουλοῦ, ἐκτεθειμένων μαζῆ μὲ ἄλλα περίεργα πράγματα τῶν ἀγρίων λαῶν, κι' ἄρχισε νὰ ὁμιλῆ μαζῆ του Ἑλληνιστί. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ζουλοῦ, εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια ἐπάνω του, κ' ἐκεῖ ποὺ ὡμιλοῦσε, σηκώνεται. τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει Ἑλληνιστί:

— Πατριώτη, μοῦ δίνεις ἕνα τσιγαράκι;

Ὁ ζωγράφος τἄχασε.

— Μωρὲ, ποῦ τὴν ξέρεις τὴν γλῶσσάν μας; τὸν ἐρωτᾷ.

— Αἴ, πατριώτη! ἀπαντᾷ ὁ ψευτο-Ζουλοῦ. Ἀπὸ 'κεῖνα τὰ χώματα, τἄγιασμένα, εἶμαι κ' ἐγώ!

— Ἔτσι αἴ; Καὶ κατήντησες Ζουλοῦ;

— Τί νὰ κάνω, πατριώτη: Γιὰ τὸ ψωμί. Ἐκεῖ ποὺ νὰ κλέψω καὶ νὰ πάω φυλακή, καλλίτερα νὰ κάνω τὸν Ζουλοῦ στὴν Ἔκθεσι!..

Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ πιστεύσω κ' ἐκεῖνα ποὺ ἔγραφε ὁ κ. Τσιν-Τσὸν στὸν «Νουμᾶ», ὅτι οἱ Κινέζοι ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθησαν, καθόλου παράδοξον νὰ εἶνε Ἀθηναῖοι λωποδύται μὲ μάσκα Κινέζικη... γιὰ νὰ ποπλανοῦν τὴν Ἀστυνομίαν!

Ἰδικός σας
ΣΚΟΡΔΕΛΛΑΣ

ΕΝΑΣ ΣΜΑΨΑΚΙΣΤΗΣ

Ἀγαπητὲ Συνάδελφε

Συνέλαβα ἐσχάτως τὸν κ. Στεφάνου, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Β. Θεάτρου Σαμψακίζοντα, ἀκολουθοῦντα δηλ. τὰς περὶ χαιρετισμοῦ ἀρχὰς τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Σαμψάκου. Ἀπὸ τότε ποὺ διέκοψε τὰς ἐργασίας του τὸ Β. Θέατρον, ἔπαυσε καὶ ὁ ἐρατινὸς διευθυντής του νὰ χαιρετᾷ κ' ἐμένα καὶ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μας, πρὸ τῶν ὁποίων πρῶτα ἐκρατοῦσε διαρκῶς λιγυσμένην τὴν σπονδυλικήν του στήλη, μὲ ὅσα καὶ ἂν ἔγραφαν ἐναντίον του.

Αὐτὸ δὲν μὲ στενοχωρεῖ καθόλου, ἀφοῦ εἶμαι βεβαιώτατος, ὅτι μεθαύριον ποῦ θὰ ξαναρχίσῃ τὰς ἐργασίας του τὸ Βασιλικὸ, θὰ ξαναρχίσῃ καὶ ὁ κ. Στεφανάκος νὰ μᾶς χαιρετᾷ. Ἔχει, βλέπεις, τώρα κι' αὐτὸς τὰς θερινάς διακοπάς του, ἀφοῦ ὅλη ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ δρᾶσίς του συνίσταται εἰς τὸ νὰ χαιρετᾷ καὶ νὰ περιποιεῖται τοὺς δημοσιογράφους.

Ἰδικός σας
ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Φιλόμουσον. Μετὰ τὰ «Λάβαρα» τὰ ὁποῖα, ὡς γνωρίζετε, ἐξεδόθησαν πρὸ καιροῦ, ὁ σφριγηλὸς ποιητής, κ. Βοσπορίτης ἑτοιμάζει νεαν συλλογὴν ποιημάτων, τὰ «Χάβαρα». Ἔχετε λοιπὸν δίκαιον νὰ μᾶς γράφετε ὅτι ὑπάρχει ἀρκετὴ φιλολογικὴ κίνησις, ὅσον καὶ ἂν διαμαρτύρεται κατὰ τῆς φιλολογικῆς ἀκινησίας ὁ ἐρατεινὸς χρονογράφος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκόμη προχθὲς διεκήρυξε μὲ τυπὲ χιλίων γαϊδάρων, ὅτι ἡ σύγχρονος φιλολογικὴ κίνησις τοῦ τόπου μας ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰ χρονογραφήματα τῶν ἐφημερίδων—καὶ πρώτα πρώτα ἀπὸ τὰ ἰδικά του—τὰ προσφερόμενα «ὡς δροσιστικὸν ἡδύποτον μέσα εἰς τὸν αὐχμηρὸν καύσωνα τῆς φιλολογικῆς ξηρασίας» Γιὰ φαντασθῆτε!.. — Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δημοσιεύσουμε ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐστείλατε, φίλτατε κ. Γ. Ματθ. καὶ μὴ μᾶς παρεξηγήσετε. Ἡ διαμαρτύρησίς σας γι' αὐτὸ ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν, εἶνε κατ' οὐσίαν ὀρθὴ, ὀρθοτάτη. Ἀλλ' εἶνε τόσο ἄγρια γραμμένη, ὥστε ἂν τὴν ἐδημοσιεύαμε, θὰ ἐκάναμε τὸν συνεργάτην μας, κατὰ τοῦ ὁποίου γράφετε, πιστεύστε μας, συμπαθῆ καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη ποῦ εἶχαν τυχὸν ἐξαγριωθῆ ὡς σεῖς κατὰ τοῦ ἄθρου του.— κ. Μ. Μπλ. εἰς Βραΐλαν. Ἐλάβαμε τὸ ἄρθρο σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ τὸ διαβάσουμε καὶ θὰ 'δοῦμε πῶς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ οἰκονομηθῆ τὸ πρᾶγμα μέσα στὶς στῆλες τοῦ «Νουμᾶ». — κ. Θολωμίν. Θέλετε νὰ κούσετε μιὰ φιλική συμβουλή μας; Ἀρῆστε γιὰ λίγο καιρὸ τοὺς στίχους καὶ γράψετε πεζά. Ἴσως σ' αὐτὸ ἐπιτύχετε περισσότερον. Κατόπιν ξαναπαβαλικεύετε τὸν Πήγασσο.—κ. Π. Πασχ. Σᾶς εὐγνωμονοῦμεν γιὰ 'κεῖνα ποῦ μᾶς γράφετε. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ Χάουπτμαν, ποῦ μᾶς συσταίνετε, ἴσως μπορέσουμε ἀργότερα, ἂν αὐξήσῃ ὁ χῶρος τοῦ «Νουμᾶ», νὰ τὴν δημοσιεύσουμε. Ἐπὶ τοῦ παρόντος κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθοῦμε σὲ μικρὰ διηγήματα ποῦ νὰ μὴ κρατοῦνε πολύ.

— κ. Ι. Θ. Ἀναγνωστάκην. Ἂν καὶ δὲν συμφωνοῦμεν καθόλου μὲ τὴν γνώμη σας, θὰ τὸ δημοσιεύσουμε τὸ γράμμα σας στὸ φύλλο τῆς Πέμπτης, ἀφοῦ ἔχομεν ὡς ἀρχὴν νὰ δεχώμεθα συζήτησι γιὰ ὅλα τὰ δημοσιευόμενα στὴν ἐφημερίδα μας.

γεινε εἰς τὴν ἀτομικότητά μου—ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Τρεῖς ὧρας τὴν ἑβδομάδα εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνω καὶ νὰ συγκεντρώσω τὴν προσοχήν μου σὲ κάποιο ἔργον φρέσκο, καὶ αἱ ὑποβολαὶ τοῦ δράματος αὐξάνουν τὴν φοβερὰν ἐπιβολήν των ἐπάνω μου. Οἱ τρόποι μου γίνονται τόσον καμπυλοκυματώδεις, τὰ πάθη μου τόσον σκηνοτεχνικά, ὥστε ἀμφιβάλλω, ὡς εἶπα εἰς τὴν ἀρχήν, ἂν εἶμαι πράγματι ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτὸς ποῦ συμπεριφέρεται μὲ τέτοιον τρόπον. Αἰσθάνομαι ἁπλῶς πῶς εἶμαι ἡ ἐντεριώνη αὐτοῦ τοῦ δραμματικοῦ φλοιοῦ, ποῦ ὅσον πάει καὶ γίνεται χονδρότερος καὶ μὲ πιέζει—ἐμὲ καὶ τὰ ἐμά, αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι σὰν τὸν ἀββᾶν τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου μέσα στὴ μολυβένια κουκουλά του.

Σκέπτομαι, ἀληθινά, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἐγκαταλείψω τελείως τὸν ἀγῶνα—ν' ἀφήσω αὐτὸν τὸν θλιβερὸν κόσμον τῆς συνήθους ζωῆς διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι τόσον ἀκατάλληλος, νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ὄνομα τοῦ Κῶμμινς γιὰ κάποιο σκηνικὸν ψευδώνυμόν μου, νὰ συμπληρώσω τὴν αὐτοεξαφάνισίν μου,—καὶ πρᾶγμα ἀπὸ βίδες καὶ ἐλατήρια, καὶ πόζαν καὶ προσποίησιν, ἐγὼ—νὰ μὴν ἀνέβω στὴν σκηνήν. Μοῦ φαίνεται τὸ μονον μου καταφύγιον—νὰ σηκώσω τὸν καθρέφτην ψηλὰ ἀπὸ τὴν Φύσιν... Διότι εἰς τὴν συνήθη ζωήν, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ μὲ θεωρῇ πῶς τἄχω σωστά. Μόνον στὴν σκηνὴν ἐπάνω, εἶμαι πεπεισμένος, θὰ μὲ πάρῃ ὁ κόσμος ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν. Ἔτσι θὰ τελειώσῃ αὐτό. Γνωρίζω πῶς ἔτσι θὰ τελειώσῃ. Καὶ ὅμως... ὀφείλω εἰλικρινῶς νὰ τὸ ὁμολογήσω... ὅλα αὐτὰ ποῦ ξεχωρίζουν τὸν ἠθοποιόν σας ἀπὸ τὸν κοινὸν ἄνθρωπεν... ἐγὼ τὰ συχαίνομαι! Συμμερίζομαι ἀκόμα πολὺ τὴν μνήμην τῆς θείας μου τῆς Καρλόττας πῶς ἡ ἀπὸ σκηνῆς ὑπόκρισις εἶνε ἀναξία τῆς προσοχῆς τῶν σωφρονούντων ἀνθρώπων, πολὺ δὲ περισσότερον τῆς συμμετοχῆς των. Καὶ τώρα ἀκόμα θὰ ἤθελα νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν θεατρικήν μου κριτικὴν καὶ νὰ ἡσυχάσω λιγάκι. Μόνον ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πετύχω τὸν Μπάρναμπη Ἐπιστολὰς περὶ παραιτήσεως ποτὲ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν αὐτός. Λέγει ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἐθυμοτυπίαν τῆς δημοσιογραφίας τὸ νὰ γράφῃς πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην σου. Καὶ ὁσάκις πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ, μοῦ προσφέρει καὶ ἄλλο χονδρὸ ποῦρο καὶ λίγο δυνατὸ οὐίσκυ μὲ σόδα, καὶ τοτε κἄτι πάντοτε τυχαίνει διὰ νὰ μ'ἐμποδίσῃ νὰ ἐξηγηθῶ...

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ
Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ
ΚΑΤΑ ΜΑΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΟΥ κ Π. ΑΞΙΩΤΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1 1)2	τοῖς ο)ο κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις	6	μηνῶν	τοὐλάχιστον.
2	τοῖς ο)ο κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις	1	ἔτους	
2 1)2	»	»	»	»	2 ἐτῶν
3	»	»	»	»	4 »
4	»	»	»	»	5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξαντληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνωνύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἵνα ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου ἐ. ἔ. ζητήσωσι καὶ λάβωσι νέον φύλλον περιλαμβάνον τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομερίδια ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελέχους τοῦ ἐξηντλημένου φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσωσι:

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι (Ταμεῖον τίτλων ἀριθ. θυρίδων 36 –37). Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Ἰονικῆς,

Ἐν Λονδίνῳ παρὰ τοῖς κ. κ. N. M. Rothschild J. Fild.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Viener Bank Verein.

Ἐν Κων)πόλει παρὰ τῷ κ. Σ. Λ. Ζαρίφη.

Ἐν Βουκορεστίῳ παρὰ τῷ κ N. Χρυσοβελώνη,

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῇ Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τεργέστῃ παρὰ τῇ Succursâle de la Societé J.ER. puv Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie,

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπέζης Κρήτης.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται ἐπίσης ν' ἀποτεθῶσι πρὸς τὰ καταστήματα δι'ὧν συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρισμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. ΣΤΡΕΙΤ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.